

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudkyň Mgr. Halky Hovorkové a JUDr. Martiny Tvrdkové ve věci

žalobkyně: **S. K.**, narozená dne xxx
bytem Xxx, Xxx
zastoupená advokátkou JUDr. Irenou Valíčkovou, MBA
sídlem Brno, náměstí Svobody 87/18

proti
žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Praha 2, Vyšehradská 16

o 3 000 000 Kč,

k odvolání žalobkyně a žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 15. 7. 2020, č. j. 18 C 199/2017 – 266

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. **potvrzuje.**
- II. Ve výroku II. se rozsudek soudu I. stupně **mění** jen tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 30 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 80 000 Kč od 2. 9. 2017 do zaplacení, jinak se ohledně částky 6 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 6.000 Kč od 2. 9. 2017 do zaplacení i v tomto výroku **potvrzuje.**
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů ve výši 84 528 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku k rukám advokátky JUDr. Ireny Valíčkové, MBA.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně shora označeným rozsudkem uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni 50 000 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku (ad I.), zamítl žalobu na zaplacení zbývajících částky 2 950 000 Kč s úroky z prodlení z částky 3 000 000 Kč ve výši 8,05 % ročně od 2. 9. 2017 do zaplacení (ad II.), a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 68 803,02 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně (ad III.).
2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala náhrady škody a nemajetkové újmy za nezákonnou vazbu a nezákonné trestní stíhání. Soud I. stupně ve věci rozhodoval druhým rozsudkem. Předchozím rozsudkem ze dne 15. 5. 2019, č. j. 18 C 199/2017 - 164, rozhodl tak, že zastavil řízení o zaplacení úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 525 010 Kč od 1. 3. 2017 do 1. 9. 2017 a z částky 3 272 100 Kč od 1. 3. 2017 do 1. 9. 2019 (**výrok ad I. rozsudku ze dne 15. 5. 2019**), žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni úroky z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 499 908 Kč od 2. 9. 2017 do 25. 9. 2017 do patnácti dnů od právní moci rozsudku (**výrok ad II. rozsudku ze dne 15. 5. 2019**), dále ho zavázal zaplatit žalobkyni 28 314 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku (**výrok ad III. rozsudku ze dne 15. 5. 2019**), žalobu zamítl ohledně částky 100 288,55 Kč a úroků z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 128 602,55 Kč od 2. 9. 2017 do zaplacení (**výrok ad IV. rozsudku ze dne 15. 5. 2019**), žalobu dále zamítl o zaplacení nemajetkové újmy za vazbu ve výši 103 500 Kč s úroky z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 2. 9. 2017 do zaplacení, nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení ve výši 65 100 Kč s úroky z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 2. 9. 2017 do zaplacení a nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí ve výši 3 000 000 Kč s úroky z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 2. 9. 2017 do zaplacení (**výrok ad V. rozsudku ze dne 15. 5. 2019**), a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobkyni na nákladech řízení 34 594 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně (**výrok ad VI. rozsudku ze dne 15. 5. 2019**). Městský soud v Praze jako soud odvolací k odvolání žalobkyně svým rozsudkem ze dne 6. 11. 2019, č. j. 62 Co 259/2019 - 233, tento rozsudek změnil **ve výroku IV.** tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 14 750 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 2. 9. 2017 do zaplacení, jinak ho ohledně částky 85 538 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 113 852,55 Kč od 2. 9. 2017 do zaplacení v tomto výroku potvrdil jako věcně správný, dále uvedený rozsudek **ve výroku V.** změnil tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 34 500 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 2. 9. 2017 do zaplacení, jinak ho ohledně částek 69 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 2. 9. 2017 do zaplacení a 65 100 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 2. 9. 2017 do zaplacení v tomto výroku rovněž potvrdil jako věcně správný. Dále odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ze dne 15. 5. 2019 **ve** (zbývajících částí) **výroku V.** ohledně částky 3 000 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 2. 9. 2017 do zaplacení a **ve výroku VI.** zrušil podle § 219a odst. 1 písm. b) a odst. 2 o. s. ř. a věc v tomto rozsahu tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení. Soudu I. stupně bylo uloženo doplnit dokazování zejména výslechem bratra žalobkyně, příp. dalšími navrženými důkazy a poté o důvodnosti tohoto nároku žalobkyně znovu rozhodnout.
3. Předmětem řízení tak zůstala částka 3 000 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 2. 9. 2017 do zaplacení. Tuto sumu požadovala žalobkyně z titulu náhrady nemajetkové újmy, která jí v důsledku nezákonného trestního stíhání vedeného proti ní vznikla.
4. Soud I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí nejprve zrekapituloval dosavadní postup v řízení a poté podrobně popsal skutkový stav, který z provedených důkazů zjistil. Skutková zjištění popsal v odůvodnění svého rozhodnutí pod body 6. až 14. Zejména uvedl, že usnesením ze dne 4. 2. 2013 Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie Jihomoravského kraje, územního odboru Brno-venkov, oddělení obecné kriminality č. j. KRPB-189441-49/TČ-2012-060371 bylo zahájeno

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

restní stíhání žalobkyně ze spáchání zločinu týrání svěřené osoby podle ustanovení § 198 odstavec 1, odstavec 2, písmeno a) písmeno d) restního zákoníku, kterého se měla dopustit při péči o poškozeného manžela Ing. I. K. v blíže nezjištěné době roku 2008, kdy poškozený onemocněl xxx a zůstal upoután na lůžko a zejména však od března 2011 do března 2012. Usnesení bylo ještě téhož dne doručeno žalobkyni. Proti usnesení žalobkyně podala stížnost ze dne 5. 2. 2013 a to prostřednictvím svého obhájce JUDr. Milana Zábrže, usnesením Okresního státního zastupitelství ze dne 12. 2. 2013 č. j. ZT 41/2013-37 byla stížnost zamítnuta, usnesením Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie Jihomoravského kraje, územního odboru Brno-venkov, oddělení obecné kriminality č. j. KRPB-0189441-133/TČ-2012-060371 ze dne 17. 9. 2013 bylo zahájeno restní stíhání žalobkyně ze spáchání přečinu podle § 177 odstavec 1, odstavec 3, písmeno a) restního zákoníku, kterého se měla dopustit v době nezjištěné roku 2008 do dne 26. 3. 2009 při péči o poškozeného manžela I. K. poté co měl být propuštěn z nemocnice a svěřen do domácí péče. Usnesení bylo doručeno žalobkyni 20. 9. 2013, proti tomuto usnesení byla podána stížnost prostřednictvím obhájce JUDr. Miloslava Petržely ze dne 20. 9. 2013, usnesením státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství ze dne 16. 10. 2013 č. j. ZT 41/2013-158 byla stížnost zamítnuta. Rozsudkem Okresního soudu Brno - venkov ze dne 9. 3. 2016 byla obžalovaná shledána vinnou z toho, že od března 2011 do března 2012 poté, co poškozený ing. I. K. onemocněl xxx a zůstal upoután na lůžko v rodinném domě Xxx č. p. xxx, Xxx, obec Xxx, psychicky a fyzicky týrala svého manžela ing. I. K., který byl v té době, vzhledem ke své nemoci, plně odkázán na její péči, a to tak, že v pěti případech ročně jej při provádění osobní hygieny urážela ponižujícími vulgárními výroky, v rámci její pečovatelské služby, tedy téměř denně s ním při polohování záměrně škubala, obkládala jej buničinou, aby mu nemusela utírat sliny, kdy popsané jednání považoval poškozený jako těžké příkoří, čímž tedy spáchala zločin týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, 2 písm. d) tr. zák. a byla odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 2 let, kdy podle § 81 odst. 1, 82 odst. 1 tr. zák. byl výkon uloženého trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let. Oproti tomu byla částečně obžaloby zproštěna za skutek, který měla spáchat, přečin útisku podle § 177 odst. 1, 3 písm. a) tr. zák., a to podle § 226 písm. a) tr. ř. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2016, č. j. 4 To 161/2016 – 1969 byl k odvolání žalobkyně prvostupňový rozsudek zrušen v napadené části, v celé odsuzující části a ve výroku, kterým byli poškození odkázáni na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních a bylo rozhodnuto nově tak, že se obžalovaná zproští uje obžaloby za zločin týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, 2 písm. a), d) tr. zák., neboť žalovaný skutek není restním činem. Rozsudek nabyt právní moci dne 27. 9. 2016.

5. Na základě provedení dokazování prvostupňový soud vzal za prokázané, že proti žalobkyni bylo zahájeno restní stíhání, žalobkyně byla následně obžaloby zproštěna. Byla vazebně stíhána od 4. 2. 2013 do 25. 4. 2013, tedy 110 dní, a dále od 6. 9. 2013 do 3. 10. 2013, tedy 28 dní, celkem 138 dní. U žalovaného uplatnila nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy dne 1. 3. 2017, nemajetková újma z restního stíhání jí byla kompenzována toliko omluvou. Případ žalobkyně byl medializován prostřednictvím TV Xxx z iniciativy synů I. K. a dále rovněž na internetu a v tištěných periodikách. Byl prokázán zásah do pověsti žalobkyně, která bydlela v malé obci a nezákonné rozhodnutí tak narušilo její sousedské vztahy a vztahy s ostatními lidmi v obci, mělo za následek faktický krach podnikání žalobkyně.
6. Soud I. stupně zjištěný skutkový stav posoudil podle zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen OdpŠk). Odkázal na ustanovení § 1, § 5 písm. a) a b), § 7, § 8, § 12 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 1, § 26, § 14 odst. 1 a § 15 odst. 2, dále § 31a OdpŠk; uvedená zákonná ustanovení odcitoval. Poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, kterou rovněž označil – například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 11. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1711/2015 a komentářovou literaturu. Poté konstatoval, že je dána skutková podstata odpovědnosti státu za škodu z titulu nezákonného rozhodnutí. S ohledem na charakter restné činnosti, pro kterou byla žalobkyně stíhána, uzavřel, že úroveň společenského odsudku pojícího se se skutkem, který byl žalobkyni kladen za vinu, je vysoká, zločin týrání svěřené

osoby je veřejností považován obecně za zavrženíhodný. Žalobkyni byl nepravomocně uložen trest odnětí svobody v délce dvou let s podmíněným odkladem na zkušební dobu 2 let, trestní stíhání bylo medializováno. Obojí prohlubuje nemajetkovou újmu žalobkyně. Trestní stíhání trvalo od 4. 2. 2013 do 27. 9. 2016, celkem tedy 3 roky a 7 měsíců, což není doba nepřiměřená skutkové složitosti a nejedná se tak o dobu extrémní.

7. Soud I. stupně zkoumal dopady trestního stíhání do života žalobkyně, pokud jde o sféru pracovní a společenskou, uzavřel, že došlo k zásahu do její pověsti, žalobkyně bydlela v malé obci a nezákonné rozhodnutí narušilo její sousedské vztahy, mělo za následek faktický krach podnikání žalobkyně, když z provedeného dokazování ovšem nevyplývalo, jaké byly výdělky žalobkyně před a po trestním stíhání. Soud I. stupně k tomu dodal, že provozovna XXX XXX má funkční webové stránky. Ohledně zásahu do podnikání žalobkyně pak odkázal na prohlášení Z. T..
8. V důsledku trestního stíhání žalobkyně se od ní odvraceli sousedé, jinak ovšem ohledně společenského života však žalobkyně neprokázala nic dalšího, z jejího tvrzení pouze vyplynulo, že nežila společenským životem, rodinné vztahy s jejím bratrem byly špatné již před zahájením trestního stíhání, nebylo potvrzeno, že by její matka byla ve špatném psychickém stavu výlučně v důsledku trestního stíhání žalobkyně a nebýt jeho, tak by byla v dobré psychické kondici. Nebylo tvrzeno a ani prokázáno, že by se matka žalobkyně od žalobkyně kvůli trestnímu stíhání odvrátila. Z provedeného dokazování tak nevyplýval žádný konkrétní vliv trestního stíhání na psychický stav žalobkyně. K medializaci soud I. stupně konstatoval, že ji v konkrétnostech nelze přičítat státu k tíži, medializace však s trestním stíháním žalobkyně souvisela a nebýt ho, tak by nebyla. Soud I. stupně odkázal na jednotlivé případy medializace, dále vzal v úvahu rodinné vztahy, kdy z dokazování vyplynulo, že žalobkyně měla již dříve špatné vztahy s oběma syny jejího manžela a staršího syna týrala, což řešila i Policie ČR a žalobkyně byla za to uznána vinnou z přestupku. Prvostupňový soud dále zohlednil výsledek trestního stíhání, když žalobkyně byla zproštěna podle § 229 písm. b) trestního řádu.
9. Pod bodem 19. odůvodnění prvostupňový soud provedl srovnání se dvěma obdobnými případy – 1. věc vedená u soudu I. stupně pod sp. zn. 12 C 117/2016, stíhání pro „obdobný trestný čin“, délka trestního stíhání 2 roky a 5 měsíců, věc byla rovněž medializována, poškozený byl však pravomocně odsouzen a zproštěn až rozhodnutím Nejvyššího soudu, byla přiznána kompenzace ve výši 14 500 Kč, kterou zaplatil žalovaný v rámci mimosoudního projednání věci. 2. v obdobném případě vedeném u zdejšího soudu pod spisovou značkou 14 C 272/2015 byl poškozený stíhán 1 rok a 1 měsíc za trestný čin vraždy, hrozil mu trest odnětí svobody 12 až 15 nebo výjimečný trest, v případě zásahu do osobnostní sféry došlo ke zhoršení vztahu žalobce s dcerou, který byl ale následně obnoven, kauza byla medializována, žalobce byl již dříve opakovaně souzen, jiné zásahy do jeho osobnostní sféry zjištěny nebyly. Bylo mu přiznáno odškodnění 30 000 Kč, když výsledně byl zproštěn obžaloby podle § 226 písm. c) tr. řádu.
10. Soud I. stupně provedl srovnání těchto případů a na základě toho považoval za přiměřenou kompenzaci částku 50 000 Kč právě z důvodu povahy trestního stíhání, jeho délky a prokázanému zásahu do profesní sféry a dobré pověsti žalobkyně. K vyššímu odškodnění nepřistoupil zejména proto, že se žalobkyně dopustila jednání, ve kterém byl spatřován trestný čin a dále že nebyla prokázána její tvrzení ohledně dopadu do rodinného života a zásahu do psychické sféry tak, že by tato musela vyhledat odbornou pomoc a podobně. Prvostupňový soud konstatoval, že žalobkyni poskytl též poučení podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. Žalobkyni tak přiznal odškodnění za nemajetkovou újmu ve výši 50 000 Kč a ohledně zbývajících částky pak žalobu zamítl. Úrok z prodlení žalobkyni nepřiznal s odůvodněním, že závěr o nutnosti odškodnění žalobkyně učinil až po výzvě podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. a provedeném dokazování, které přesahuje možnosti

předběžného projednání nároku a žalovaný tedy po uplynutí šestiměsíční lhůty nemohl být v prodlení.

11. Výrok o nákladech řízení odůvodnil § 142 odst. 2 o. s. ř. a § 146 odst. 2 o. s. ř. Vyšel z toho, že žalobkyně byla ve věci zcela úspěšná co do nároku na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí a nezákonnou vazbu, požadovala náhradu škody ve výši 525 010 Kč, v případě náhrady nemajetkové újmy za vazbu jde o tarifní hodnotu 50 000 Kč, v případě náhrady nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí tarifní hodnota rovněž činí 50 000 Kč a v případě náhrady nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení jde o tarifní hodnoty rovněž 50 000 Kč. Tarifní hodnota tak výsledně dosáhla částky 675 010 Kč a žalobkyně byla úspěšná z 80 % z původně žalovaného nároku, když žaloba byla vzata zpět co do částky 396 407,45 Kč. Náklady řízení v rozsahu 60 % v celkové výši 68 803,02 Kč prvostupňový soud podrobně vyčíslil v odůvodnění svého rozhodnutí pod body 22. až 23., na které odvolací soud odkazuje.
12. Proti rozsudku podali odvolání oba účastníci.
13. Žalobkyně v odvolání uvedla, že jím napadá výroky I., II. a III. rozsudku. Nesouhlasila se závěrem soudu I. stupně o tom, že její nárok na náhradu nemajetkové újmy nebyl dostatečně prokázán. Soud I. stupně nevzal v úvahu obecná tvrzení žalobkyně a výpovědi žalobkyně, když tato označil jako nepodložená. Žalobkyně naopak na svoji účastnickou výpověď odkázala, popsala zhoršení svého psychického stavu a dopady, které trestní stíhání do jejího života mělo. Prvostupňový soud nepřihlédl ani k tomu, že od propuštění žalobkyně z vazby dne 24. 5. 2013 byla žalobkyně nucena se hlásit více než 2 roky na Probační a mediální službě ČR, ze strany příslušného úředníka pak byla vystavena šikanóznímu jednání, když jí bylo dáno k podpisu poučení o výkonu dohledu a byly jí uloženy podmínky pro osobu pravomocně odsouzenou. Dále soud I. stupně dostatečně nezohlednil prohlášení Z. T. z 25. 2. 2019, která v něm uvedla, že se jí klientky od roku 2013 ptaly, „*co je to ta paní, co provozovala xxx*“ Xxx pak bylo zavřeno po dobu 3 let a následně došlo k poklesu zájmu o služby. Z uvedeného prohlášení dále vyplývá, že v době, kdy byla žalobkyně stíhána vazebně, paní T. vypomáhala paní Ž., což byla matka paní K., které v té době již bylo xx let, přičemž matka žalobkyně odloučení vnímala jako velkou osobní útrapu a zhroutila se z toho. Žalobkyně měla s matkou velmi dobrý vztah před uvalením vazby, matka na žalobkyni byla závislá. Trestním stíháním došlo fakticky k zásahu do osobního i pracovního a společenského života žalobkyně a přiznaná finanční kompenzace ve výši 50 000 Kč tak je zcela neadekvátní. Povaha a intenzita zásahu neoprávněného trestního stíhání do života žalobkyně byla natolik závažná, že je na místě přiznat částku, která by alespoň částečně pomohla kompenzovat nepochybně vzniklé a nenapravitelné následky. Žalobkyně odkázala na medializaci celého případu; označila konkrétní případy medializace a uvedla je jako důkazy.
14. Soud I. stupně pochybil i v nákladovém výroku, když při vyčíslení nákladů řízení uvedl, že nemohl přiznat cestovné v účtované výši, neboť nebyl doložen technický průkaz osobního automobilu. Technický průkaz byl soudu zaslán dne 13. 6. 2019. Cestovné proto mělo být přiznáno nikoliv v rozsahu veřejné hromadné dopravy, ale jako cestovné osobním automobilem; jeho podrobný výpočet žalobkyně provedla pod bodem II. odůvodnění odvolání. Soud I. stupně pochybil i při vyčíslení náhrady za promeškaný čas, když dovodil, že cesta z Brna trvala 2 hodiny a 34 minut, což za obě soudní jednání činí celkem 10 hodin a 16 minut, tedy 21 půlhodin, celkem 2 541 Kč na náhradě za ztrátu času včetně DPH.
15. V závěru odvolání žalobkyně navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobě na zaplacení částky 3 000 000 Kč s příslušenstvím zcela vyhoví, případně aby ho zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

16. Odvolání žalovaného směřovalo do výroku I. a závislého nákladového výroku III. rozsudku. Blanketní odvolání žalovaný doplnil podáním ze dne 16. 9. 2020. V jeho úvodu žalovaný rozebral zásadu břemene tvrzení a důkazního břemene, odkázal na § 120 odst. 1 a § 153 odst. 1 o. s. ř. a namítl, že závěry o důvodnosti požadavku žalobkyně na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání soud opřel toliko o neprokázaná tvrzení žalobkyně. Napadený rozsudek je rozporný s konstantní judikaturou Nejvyššího soudu ČR, která je prvostupňovým soudem částečně citována. Soud I. stupně se ani nijak nevypořádal s námitkami žalovaného k některým provedeným důkazům a z těchto důkazů vycházel bez dalšího jako z pravých a obsahově pravdivých. Podle názoru žalovaného žalobkyně dostatečně netvrdila a neprokázala všechna svá tvrzení ohledně nemajetkové újmy, když bylo na ní, aby vznik újmy a její závažnost tvrdila a zároveň prokázala. V této souvislosti žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, kterou označil a podrobně z ní citoval. Vysvětlil, že žalobkyně tvrdila zásah do rodinného života, ačkoliv k tomu navrhla pouze jediný důkaz, a to svoji účastnickou výpověď. V rámci této výpovědi de facto zopakovala pouze svá tvrzení uvedená v žalobě, která se ovšem jejího rodinného života prakticky vůbec netýkala. Výslech R. Ž. nikdo nenavrhol, ten byl proveden až na základě pokynu odvolacího soudu při jednání dne 15. 7. 2020. Žalovaný odkázal na výpověď tohoto svědka a citoval některá jeho tvrzení. Výsledně uzavřel, že z jeho výpovědi je jednoznačně zřejmé, že žalobkyně v rámci své účastnické výpovědi neuváděla pravdu. Žalobkyně v rámci své rodiny uváděla pouze svoji matku, v případě jejího tehdejšího manžela I. K. byl tento de facto iniciátorem trestního stíhání žalobkyně a v trestním řízení měl postavení poškozeného. Podle žalovaného tak zásah do rodinného života žalobkyně provedeným dokazováním prokázán nebyl.
17. Ohledně medializace žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 4280/2011, z něhož obsáhle citoval. Připustil, že případ žalobkyně sice byl medializován a to jak v tištěných médiích, tak na internetu a v televizi, nicméně z toho ještě nelze dovodit, že by se na medializaci jakkoliv podílely orgány činné v trestním řízení. Z dokazování naopak jednoznačně vyplynulo, že medializace věci byla v daném případě jednak dílem pouze prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení a jednak dílem důsledkem konání tehdejšího manželka žalobkyně pana I. K., popřípadě osob jemu blízkých. Přesto však soud I. stupně všechny tyto skutečnosti zohlednil k tíži žalovaného.
18. V případě zásahu trestního stíhání do profesního života žalobkyně žalovaný poukázal na to, že žalobkyně k prokázání svých tvrzení opět navrhla svůj účastnický výslech, v němž znovu zopakovala jen obecná tvrzení ohledně jejího podnikání v xxx. Účastnický výslech však je pouze podpurným důkazním prostředkem, který však nic neprokázal a výsledkem pana R. Ž. bylo prokázáno, že žalobkyně v rámci svého účastnického výslechu uváděla nepravdivé skutečnosti. Žalobkyně k této otázce navrhla jako důkaz dále soukromou listinu datovanou dnem 25. 2. 2019, z níž ovšem není patrné, kým byla sepsána a za jakých okolností, není zřejmé, kdo je paní Z. T. a jaký má vztah k žalobkyni, jakým směrem žalobkyně s ní mluvila a co jí je nebo není známo a není ani zřejmé, na základě čeho toto prohlášení vzniklo. Žalovaný obsah této listiny sporoval jak do obsahu, tak i co do pravosti a správnosti, když jde o soukromou listinu. S touto námitkou se však prvostupňový soud nevypořádal. I pokud by byla tvrzení žalobkyně o narušení jejího pracovního a podnikatelského života pravdivá, tak by žalobkyně musela mít k dispozici velkou řadu důkazních prostředků, kterými by bylo možno objektivně jejich tvrzení prokázat. Žalobkyně však nepředložila v tomto směru žádný další důkaz. Nedoložila strukturu podnikatelských aktivit svých, respektive společnosti XXX XXX s.r.o., když bylo prokázáno pouze to, že daná společnost stále existuje, ovšem ve Sbírce listin má založeny pouze listiny z května 2008, které se týkají jejího vzniku. Nejsou tam k dispozici žádné účetní závěrky a podobně. Žádný z provedených důkazů tak neprokázal zásah do tvrzených podnikatelských aktivit žalobkyně.

19. Žalobkyně dále tvrdila zásah do svého společenského života, narušení vztahu se sousedy a okolím. I zde však uvedla pouze obecná tvrzení, neoznačila žádné sousedy – svědky, odkázala pouze na svůj účastnický výslech. Žalovaný opět zdůraznil, že z výpovědi R. Ž. vyplynulo, že žalobkyně ve své účastnické výpovědi neuváděla pravdivé skutečnosti, její společenský život a jeho existence před zahájením trestního stíhání nebyla žádným způsobem prokázána. Nebylo ani prokázáno to, že by před zahájením trestního stíhání vůbec nějaký společenský život vedla. Žalovaný tak uzavřel, že nebylo prokázáno, že by ve směru (neprokázaného) společenského života a sousedských či přátelských vztahů žalobkyně bylo co narušit, natož že by k nějakému takovému narušení došlo.
20. V případě psychického stavu žalobkyně a jejího zdravotního stavu žalobkyně opět nenavrhl a nepředložila žádný důkaz, její tvrzení jsou rovněž pouze obecná. Žalovaný akcentoval, že žalobkyně poškozeného I. K. častovala vulgarismy, na jeho adresu se vyjadřovala urážlivě a hanlivě, snižovala jeho důstojnost, když mu připomínala jeho zdravotní stav. K vydání zprošťujícího výroku odvolací soud vedl jeho závěr o tom, že jednání, kterého se žalobkyně prokazatelně dopustila, nebylo takového charakteru, aby dosáhlo intenzity trestného činu. Žalovaný nijak nespornuje povahu stíhaného skutku, na druhou stranu ovšem konstatuje, že samotná povaha trestné činnosti ještě sama o sobě neodůvodňuje poskytnutí zadostiučnění ve finanční podobě.
21. V závěru žalovaný shrnul, že žalobkyně sice tvrdila zásahy do vícera složek osobnostní sféry, její tvrzení však byla povětšinou veskrze obecná a naprosto nekonkrétní, a to i přes výzvu soudu I. stupně podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř., která jí byla poskytnuta při jednání dne 9. 1. 2019. Podle žalovaného tedy žalobkyni žádná náhrada nemajetkové újmy v penězích z titulu nezákonného rozhodnutí nenáleží, když soud I. stupně vyšel z toliko neprokázaných tvrzení žalobkyně, a rozhodl v rozporu s konstantní judikaturou Nejvyššího soudu ČR. Závěrem žalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil ve výroku I. tak, že žalovanému zaplacení částky 50 000 Kč zamítne a v návaznosti na to rozhodl i o nákladech řízení.
22. Městský soud v Praze jako soud odvolací svým rozsudkem ze dne 9. 12. 2020, č. j. 62 Co 345/2020-314, rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. potvrdil, ve výroku II. ho změnil tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni částku 36 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 86 000 Kč od 2. 9. 2017 do zaplacení, jinak ho ohledně částky 2 914 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 2 914 000 Kč od 2. 9. 2017 do zaplacení i v tomto výroku potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný. Dále žalovaného zavázal zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 82 060 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokátky JUDr. Ireny Valíčkové, MBA. Odvolací soud přisvědčil závěru soudu prvního stupně o tom, že omluva v daném případě jako přiměřené zadostiučnění nemajetkové újmy podle § 31a odst. 2 OdpŠk nepostačí. Odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, kterou označil, a poté, kdy žalobkyně byla již v řízení před soudem prvního stupně poučena podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. o nutnosti doplnit skutková tvrzení a označit důkazy ohledně toho, jakým způsobem trestní stíhání zasáhlo do jejího osobního, rodinného a pracovního života, uzavřel, že je na místě žalobkyni přiznat odškodnění nemajetkové újmy v celkové částce 86 000 Kč představující za 43 měsíců trvání trestního stíhání částku 2 000 Kč za měsíc. K tomu odvolací soud zejména akcentoval kritérium medializace. Ohledně způsobu medializace trestní věci žalobkyně převzal skutková zjištění soudu prvního stupně a uzavřel, že tuto skutečnost je třeba přičíst k tíži žalovanému jako excesivní způsob jednání, který rozsah nemajetkové újmy vzniklé žalobkyni zvyšuje. Shledal přitom nerozhodným, že nebylo prokázáno, že by tato medializace byla iniciována orgány činným v trestním řízení. Poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011 uveřejněný v časopise Soudní judikatura – civilní, svazek 4, ročník 2013, publikovaný pod pořadovým číslem č. 41/2013 na straně 262 a dovedl, že medializace případu žalobkyně zasáhla do její osobnostní sféry podstatně více, než pokud by případ žalobkyně

publikován nebyl, příp. pokud by byl publikován alespoň v neutrální rovině. Uzavřel, že uvedenou skutečnost je třeba přičíst žalovanému k tíži jako excesivní způsob jednání, který rozsah nemajetkové újmy vzniklé žalobkyni zvyšuje a to, že nebylo prokázáno, že by medializace byla iniciována orgány činnými v trestním řízení, na tomto závěru ničeho nemění. Při učení výše nemajetkové újmy pak odvolací soud podle § 13 o. z. porovnal jiné případy, a to věci projednávané u odvolacího soudu pod sp. zn. 35 Cdo 291/2015 a 69 Co 398/2013.

23. Nejvyšší soud ČR jako soud dovolací k dovolání žalovaného svým rozsudkem ze dne 21. 10. 2021, č. j. 30 Cdo 1055/2021-360, zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2020, a to v rozsahu výroku I., kterým byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. a v části výroku II., kterým byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II. ohledně částky 36 000 Kč s příslušenstvím a v navazujícím výroku III. o nákladech řízení a věc vrátil (v tomto rozsahu) odvolacímu soudu k dalšímu řízení. Shledal přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. s tím, že odvolací soud se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Odvolacímu soudu vytkl nesprávný postup při určení výše nemajetkové újmy, pokud jde o posouzení kritéria medializace případu žalobkyně. Akcentoval, že podle judikatury Nejvyššího soudu lze k tíži státu přičíst excesivní způsob jednání orgánů činných v trestním řízení, které může mít za následek větší rozsah nemajetkové újmy později obžaloby zproštěné osoby v podobě medializace věci, avšak pouze tehdy, kdy mediální vyjadřování orgánů činných v trestním řízení jsou takového charakteru, že svým způsobem umocňují újmu obviněného – obžalovaného, - komentují jeho domnělou trestnou činnost či dokonce způsobem, který výslovně či nepřímo vede k porušení presumpce nevin. Není-li však takovýchto vyjádření či postupů ze strany orgánů činných v trestním řízení a medializace případu je tak prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení, nelze státu přičítat k tíži to, že princip presumpce nevin byl sdělovacími prostředky narušen, či dokonce jimi byl narušen ve značné míře. K tomu dovolací soud poukázal na svůj rozsudek ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011, (z něhož vyšel již soud odvolací, byť ho zjevně nesprávně interpretoval, pozn. odvolacího soudu) a konstatoval, že ze skutkových zjištění soudů neplyne, že by medializace byla zapříčiněna žalovaným, respektive orgány činnými v trestním řízení s excesivními způsoby projevu a naopak bylo prokázáno, že tato byla iniciována a vedena třetími subjekty. Přičetl-li tak odvolací soud žalovanému medializaci k tíži, odchýlil se od uvedené judikatury dovolacího soudu a jeho právní posouzení věci je nesprávné. Nadto dovolací soud konstatoval, že ačkoli je délka trestního stíhání jedním z hledisek pro stanovení adekvátní výše zadostiučinění, není její význam co do způsobu uplatnění srovnatelný s případy zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřenou délkou řízení či omezením osobní svobody, aby výslednou částku zadostiučinění bylo možno bez dalšího stanovit násobkem částky za jednotku času a doby trvání trestního stíhání (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2256/2011, R 67/2016), a to už jen proto, že nejvýznamnějším hlediskem jsou dopady trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby (R 122/2012). Z ničeho ovšem nevyplývá, že by v posuzovaném případě nemajetkové újmy žalobkyně v průběhu času lineárně narůstala. Odvolací soud rovněž podle dovolacího soudu v napadeném rozhodnutí opomněl uvést, jak jednotlivé prokázané skutečnosti týkající se dopadu trestního stíhání do osobnostní sféry žalobkyně ovlivnily výši zadostiučinění, když z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá pouze to, jak odvolací soud dospěl k výši zadostiučinění na základě srovnávaných případů z hlediska povahy trestní věci a délky trestního stíhání.
24. Nato odvolací soud znovu přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. správnost napadeného rozsudku včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo a po doplnění důkazního řízení podle § 213 odst. 4 o. s. ř. rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2015, č. j. 35 Co 291/2015 – 126 a rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2013, č. j. 69 Co 398/2013 – 95 při odvolacím jednání dne 9. 12. 2020 neshledal odvolání žalovaného opodstatněným; naopak, částečně důvodné je odvolání žalobkyně.

25. Žalobkyně ve svém dalším vyjádření ze dne 18. 1. 2022 vyslovila přesvědčení, že ani po rozhodnutí dovolacího soudu neexistuje žádný důvod pro zásadní snížení přiznané částky. I přes závěry dovolacího soudu byl zásah do osobnostní sféry žalobkyně i při odhlédnutí od medializace případu citelný a mimořádný, a to především z důvodu starostí, úzkostí a obav s nezákonným trestním stíháním, které jsou subjektivního rázu a tudíž těžce prokazatelné.
26. Předmětem řízení po částečném zrušení rozsudku odvolacího soudu ze dne 9. 12. 2020 rozsudkem dovolacího soudu ze dne 21. 10. 2021 zůstala náhrada nemajetkové újmy ve výši 86 000 Kč s příslušenstvím, které se žalobkyně domáhala z titulu nezákonného trestního stíhání vedeného proti její osobě. Žalovaný poskytl žalobkyni omluvu s tím, že takovouto formu odškodnění považoval za adekvátní.
27. Soud I. stupně správně zjistil, že je dána odpovědnost žalovaného za škodu z titulu nezákonného rozhodnutí podle § 7 a následujících OdpŠk tak, jak bylo konstatováno již v předchozím rozsudku soudu I. stupně ze dne 15. 5. 2019 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 6. 11. 2019. V tomto směru odvolací soud plně odkazuje na odůvodnění tohoto rozsudku. Základ nároku je tak dán.
28. Odvolací soud ve svém prvním rozsudku ze dne 6. 11. 2019 v této věci vymezil s poukazem na judikaturu Nejvyššího soudu ČR kritéria, která jsou rozhodná pro určení výše peněžitého odškodnění nemajetkové újmy. Ustálená judikatura (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 122/2012) zformovala kritéria pro stanovení formy či výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem. Mezi tato kritéria patří povaha trestní věci, délka trestního stíhání a dopady tohoto stíhání do osobnostní sféry poškozeného. **Povahou trestní věci** pak rozumí zejména závažnost trestného činu kladeného poškozené osobě za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou tato osoba trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá, a souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu) a případného společenského odsouzení, jež se odráží v charakteru veřejného zájmu chráněného trestními předpisy v konkrétním případě. **Délka trestního řízení** zohledňuje dobu, po kterou zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedeného trestního řízení trval. **Následky v osobnostní sféře poškozené osoby** zohledňují negativní dopady nezohledněné předchozími kritérii, tj. morální narušení osobnosti (integrity) poškozeného v době trestního stíhání a narušení jeho profesní, soukromé, rodinné, popřípadě i jiné sféry života a mohou být zvýrazněny či naopak potlačeny podle intenzity naplnění prvních dvou kritérií. Nejvyšší soud pak dále dovodil, že u trestního stíhání, které neskončilo odsuzujícím rozsudkem, **nelze zadostiučinění odvozovat od určité částky za měsíc či rok trestního stíhání.**
29. Kromě shora uvedených kritérií je naopak třeba **přihlédnout také k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo**, zejména okolnostem vydání usnesení o zahájení trestního stíhání (např. okolnostem rozhodným pro závěr, zda bylo zahájeno důvodně či zda k zahájení svým postojem přispěl sám poškozený), okolnostem tomu předcházejícím, dále okolnostem provádějícím trestní stíhání a důvodům, pro něž došlo k zastavení trestního stíhání nebo zproštění obžaloby, a v neposlední řadě také **k chování poškozeného, kterým ke vzniku nemajetkové újmy přispěl.**
30. V konečném důsledku **musí výše soudem přiznaného zadostiučinění odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích** (poměřovaných zejména s ohledem na uvedená kritéria) **shodují.** Jinak vyjádřeno, výše přiznaného zadostiučinění

by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném. Významnější odchylka je v tomto směru možná jen tehdy, bude-li též soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. 5. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3867/2011). Přitom je třeba vycházet z toho, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2256/2011, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 4. 9. 2013, sp. zn. 30 Cdo 1891/2012). V souvislosti s výše předestřeným odvolací soud poukazuje na další judikaturní závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014 – „*Výše zadostiučinění přiznaného podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) na náhradě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy (např. z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, náhrady nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného nebo ztížení společenského uplatnění, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti, újmy z titulu porušení zákazu diskriminace podle obecné úpravy i v pracovněprávních vztazích apod.). Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučiněním přiznaným z jiného právního důvodu. Nebude-li možné postupovat ani podle jiného případu náhrady nemajetkové újmy, je třeba stanovit přiměřené zadostiučinění v takové výši, která bude odpovídat ekonomické realitě České republiky a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravedlivé (např. s ohledem na cenovou úroveň nebo výši průměrné mzdy). V každém případě je primárně na žalobci, aby zvolil přesvědčivé srovnání, podle kterého jeho újma z hlediska spravedlnosti není menší než újma jiná, za kterou se přiznává minimálně žalovaná částka.*

31. Žalobkyně byla v řízení před soudem I. stupně při jednání dne 9. 1. 2019 poučena podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. o nutnosti doplnit skutková tvrzení a označit důkazy ohledně toho, jakým způsobem trestní stíhání zasáhlo do jejího osobního, rodinného i pracovního života. Podáním ze dne 25. 2. 2019 na uvedené poučení reagovala a poměrně podrobně popsala konkrétní okolnosti, jak trestní stíhání do jejího osobního, rodinného, společenského i pracovního života zasáhlo a soud I. stupně poté zaměřil svoji pozornost na prokázání těchto tvrzení.
32. Vycházejí z kritérií, která Nejvyšší soud ČR nastínil ve shora citovaném rozsudku z 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, odvolací soud shodně se soudem I. stupně konstatuje, že žalobkyně, která byla dosud bezúhonná, byla stíhána za poměrně závažnou trestnou činnost, byla ohrožena relativně vysokou trestní sazbou, přičemž zejména trestný čin týrání svěřené osoby je spojen se zřetelem na skutek, který byl žalobkyni kladen za vinu, s vysokým morálním odsudkem ze strany veřejnosti. Žalobkyně se měla dopustit tohoto jednání na fakticky bezbranné osobě jí blízké, na svém manželovi, který byl vážně nemocen, upoután na lůžko, zcela odkázán na její pomoc. Úroveň společenského odsudku pojičícího se s tímto skutkem je vysoká, uvedený zločin je veřejností vnímán jako zavrženíhodný.
33. K povaze trestní věci odvolací soud považuje za nutné dále poznamenat, že při určení výše odškodnění zohlednil též to, že žalobkyně byla sice zproštěna obžaloby ohledně obou trestných činů, avšak vždy podle § 226 písm. b) trestního řádu, tedy proto, že skutek, pro který byla stíhána, se stal, ale není trestným činem, neboť nedosáhl intenzity trestného činu. Ze zprošťujících rozsudků je zřejmé, že žalobkyně se skutků, které jí byly vytýkány, alespoň zčásti dopustila, nicméně její jednání svým rozsahem nedosáhlo hranice trestného činu. Nejde tedy o případ, kdy by se skutek

vůbec nestal, nebo ho spáchal někdo jiný /§ 226 písm. a) a c) trestního řádu/. Délka trestního stíhání 43 měsíce podle přesvědčení odvolacího soudu je poměrně dlouhá, byť je třeba připustit poměrně složité důkazní řízení, které bylo komplikováno tím, že výslech jednoho ze stěžejních svědků – poškozeného Ing. I. K. – musel být s ohledem na jeho zdravotní stav prováděn pomocí tlumočnicka specifickým způsobem. Celková délka trestního stíhání, která přesáhla 3,5 roku, však újmu žalobkyně zvyšovala.

34. K tomu odvolací soud konstatuje, že trestní stíhání do osobnostní sféry žalobkyně dopady nepochybně mělo. V případě rodinného života je sice třeba zohlednit to, že žalobkyně vlastní rodinu neměla, když důvod toho žalobkyně částečně spatřovala v tom, že byla nucena po dlouhou dobu pečovat o vážně nemocného manžela, nicméně to samo o sobě neznamená, že trestní stíhání do rodinného života poškozené nemůže mít dopad žádný. Žalobkyně měla matku, která v době trestního stíhání byla již vyššího věku, a i když bratr žalobkyně, svědek R. Ž., neuvedl žádné konkrétní okolnosti, z nichž by bylo možno dovozovat, že trestní stíhání zhoršilo vztah žalobkyně k matce, tak je nutno uvést, že v řízení bylo prokázáno, že žalobkyně s matkou měla standardní vztah, o matku pečovala a nejméně v době svého pobytu ve vazbě tak činit nemohla, což nepochybně nesla těžce, a to nejen s ohledem na sebe, ale i ve vztahu ke své matce. K tomu odvolací soud dodává, že, jak vyplývá např. z R 122/2012 jsou dopady trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby při určení formy, příp. výše zadostiučnění nejvýznamnějším hlediskem.
35. Žalobkyně žije v malé obci, kde se lidé blíže znají, vztahy na malé obci jsou osobnější a důvěrnější než ve velkém městě, kde je celkově prostředí „anonymnější“, a lze tak přisvědčit žalobkyni, že trestní stíhání, které proti ní bylo vedeno pro takto závažné trestné činy, muselo mít vliv na její vztahy se sousedy a přáteli, když v tomto směru odvolací soud poukazuje na účastnickou výpověď žalobkyně, která – byť jde pouze o podpůrný důkaz ve smyslu § 131 o. s. ř., - jen prokazuje to, co jinak je obecně známo. Ani odvolací soud neměl důvodu se od skutkových zjištění a právních závěrů soudu I. stupně v tomto směru jakkoli odchylovat.
36. Pokud jde o zásah trestního stíhání do pracovního života žalobkyně, je nutno uvést, že žalobkyně byla a stále je jedinou jednatelkou a společnicí firmy XXX XXX s.r.o., a byť její podnikání v důsledku trestního stíhání nezkrachovalo, nelze přehlédnout, že trestním stíháním ovlivněno bylo. Pokud žalobkyně byla po dobu více než 4 měsíce ve vazbě, tak je zřejmé, že svoji firmu provozovat v tomto období řádně nemohla, a to zvláště za stavu, kdy byla její jedinou jednatelkou a společnicí. Z prohlášení Z. T. z 25. 2. 2019 pak vyplývá, že xxx, které žalobkyně provozovala, bylo po dobu asi 3 let zavřené. Žalovaný sice uvedenou listinu zpochybnil s tím, že jde o soukromou listinu, ohledně níž není zřejmé, kdo ji sepsal, nicméně podle přesvědčení odvolacího soudu, byť jde o soukromou listinu, která neprokazuje bez dalšího správnost údajů v ní uvedených, je zřejmé, že za stavu, kdy žalobkyně byla trestně stíhána, lidé se od ní odvraceli, žalobkyně značnou část energie i času musela věnovat právě tomu, aby trestnímu stíhání čelila a více jak 4 měsíce byla ve vazbě, tak je zřejmé, že tyto skutečnosti její podnikání ovlivnit musely, nepochybně musely vést ke ztrátě příjmů v podnikání, odlivu zákazníků v důsledku poškozené pověsti žalobkyně. Odvolací soud nemá stejně jako soud I. stupně důvodu správnost údajů uvedených v prohlášení z 25. 2. 2019 jakkoliv zpochybňovat, když je třeba uvést, že žalobkyně nepožaduje náhradu ušlého zisku v podnikání; pouze jím dokládá to, jakým způsobem trestní stíhání do jejího podnikání zasáhlo. Není proto třeba prokazovat podrobnou strukturu hospodaření této firmy, jak žalovaný navrhol. Zde odvolací soud znovu připomíná, že xxx se nacházelo v obci, kde žalobkyně bydlela a kde její pověst v důsledku trestního stíhání byla značně poškozená, což nepochybně muselo mít vliv i na počet klientů provozovny žalobkyně.

37. Odvolací soud ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 9. 12. 2020 považoval za relevantní jako jedno z kritérií pro určení formy a výše zadostiučinění žalobkyně za nemajetkovou újmu, která jí vznikla, též to, že její případ byl medializován. Závěr o tom, že případ žalobkyně byl medializován, který učinil již soud prvního stupně, odvolací soud sdílí, nicméně při vázanosti právním názorem vyjádřeným dovolacím soudem v jeho zrušujícím rozsudku (§ 243g odst. 1 část věty první za středníkem o. s. ř. za použití § 226 odst. 1 o. s. ř.) dovozuje, že tuto medializaci žalovanému nelze přičíst k tíži. Ze skutkových zjištění žaloby nevyplývá, že by ji zapříčinil žalovaný, respektive jeho orgány činné v trestním řízení, a to excesivním způsobem projevu, který by se vymykal běžným normám, naopak bylo v řízení prokázáno, že byla iniciována a vedena třetími subjekty, což žalovanému přičíst k tíži nelze. Byť odvolací soud nezpochybňuje význam medializace z hlediska dopadů do osobnostní sféry poškozeného, je nutno dovodit, že není dána příčinná souvislost mezi vedením trestního stíhání a skutečností, která újmu zakládá a zvyšuje jako jeden z předpokladů odpovědnosti žalovanému za újmu podle OdpŠk (k tomu srovnej též usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 8. 2. 2012 sp. zn. 28 Cdo 3910/2011). K tomu je třeba uvést, že při jednání před soudem prvního stupně dne 9. 1. 2019 žalobkyně byla soudem poučena řádně podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. o nutnosti doplnit skutková tvrzení ohledně zásahu trestního stíhání do osobního, rodinného, pracovního života a označit důkazy k jejich prokázání, což nepochybně zahrnovalo i doplnění skutkových tvrzení k medializaci; v tomto směru však žalobkyně skutková tvrzení nedoplnila. Odvolací soud tak respektující právní názor dovolacího soudu uzavírá, že medializaci případu žalovanému k tíži přičíst nelze, nejde tedy o kritérium, které by přiznané zadostiučinění mohlo jakkoliv zvýšit.
38. Soud I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí porovnal v intencích § 13 o. z. věc žalobkyně s obdobnými případy, nicméně podle přesvědčení odvolacího soudu srovnávané případy znaky podobnosti v podstatných bodech ne zcela splňují. V případě řízení vedeného u soudu I. stupně pod sp. zn. 12 C 117/2016 měl být poškozený stíhán za obdobný (není uvedeno který) trestný čin, trestní stíhání mělo trvat 2 roky a 5 měsíců, bylo rovněž medializováno a poškozený byl zproštěn obžaloby až rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR, odškodnění mu bylo přiznáno v částce 14 500 Kč. V případě věci vedené u soudu I. stupně pod sp. zn. 14 C 272/2015 byl poškozený stíhán pro zločin vraždy s trestní sazbou 12 až 15 let, tedy podstatně závažnější trestný čin, než pro který byla stíhána žalobkyně, trestní řízení ovšem trvalo podstatně kratší dobu, 1 rok a 1 měsíc a odškodnění bylo určeno částkou 30 000 Kč.
39. Odvolací soud porovnal jiné případy, a to: 1. věc projednávaná v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 35 Co 291/2015, poškozený byl trestně stíhán pro trestný čin znásilnění, nátlaku a sexuálního omezování, ohrožen trestní sazbou v rozmezí 2 až 10 let, trestní stíhání trvalo 11 měsíců a bylo mu přiznáno odškodnění nemajetkové újmy v částce 30 000 Kč, tedy 2 727 Kč za 1 měsíc. 2. v případě řízení vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 69 Co 398/2013 byl poškozený trestně stíhán pro trestné činy pohlavního zneužívání a ohrožování mravní výchovy s obdobnou trestní sazbou jako v případě žalobkyně – 1 až 8 let, trestní stíhání trvalo 26 měsíců a bylo přiznáno odškodnění 50 000 Kč, tedy 1 923 Kč za měsíc. V obou případech tak bylo soudy jednoznačně dovozeno, že jako adekvátní formu satisfakce lze považovat toliko peněžité odškodnění. Dopady do osobnostní, intimní, rodinné, pracovní a sociální sféry poškozených v těchto srovnávaných případech byly podle přesvědčení odvolacího soudu srovnatelné s žalobkyní. Zde je však třeba poznamenat, že najít případy, které by byly (téměř) stejné, je prakticky nemožné.
40. Nelze přisvědčit názoru žalovaného o tom, že žalobkyně svá skutková tvrzení neprokázala, když tvrdila pouze v obecné rovině skutečnosti, kterými dopad do osobnostní sféry svého života jak po stránce rodinné, pracovní tak osobní zdůvodňovala. K tomu odvolací soud dodává, že každé trestní stíhání samo o sobě znamená pro osobu, proti níž je vedeno, značnou zátěž, když v daném případě je třeba zohlednit to, že žalobkyně byla stíhána pro závažnou trestnou činnost za stavu, kdy o svého

těžce nemocného manžela intenzivně pečovala, přičemž je třeba přisvědčit její argumentaci o tom, že takováto péče musela být velmi náročná, stresující, takřka nepřetržitá, což případné excesy ze strany žalobkyně, částečně odůvodňuje.

41. K tomu odvolací soud dodává, že Ústavní soud ČR ve svém nálezu ze dne 11. 10. 2006, sp. zn. IV. ÚS 428/05 (dostupném stejně jako ostatní citovaná rozhodnutí Ústavního soudu na stránkách <http://nalus.usoud.cz>), uzavřel že „každé zahájené a vedené trestní stíhání představuje postup (prvek) porušující jednotlivá osobnostní práva, a to vždy (byť v různé intenzitě) minimálně práva garantovaná čl. 10 Listiny. Jestliže Soud spojuje bez dalšího vznik nemajetkové újmy s nesprávným úředním postupem představovaným porušením práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (viz. v tomto směru rozsudek Soudu ze dne 29. 3. 2006 ve věci *Apicella proti Itálii*), pak soud dospívá k závěru, že i v případě nezákonného trestního stíhání (tedy odpovědnostního titulu představovaného nezákonným rozhodnutím) je na místě rozumně koncipovat vyvratitelnou domněnku o tom, že obviněnému (obžalovanému) tímto zásahem do jeho osobnostních práv jistá nemajetková (morální) újma vznikla. Pokud se však jedná o odškodnění této újmy, její forma a příp. výše musí vždy odpovídat intenzitě zásahu. Míra této intenzity bude dle soudu dána vždy především tím, zda dané trestní řízení bylo spojeno s omezením osobní svobody obviněného či nikoli, dále tím, v jakém postavení – ve smyslu sociálních vazeb – se v době zásahu obviněný nacházel, jaké „publicity“ se trestnímu stíhání dostalo, dále tím, zda se v případě obviněného jednalo o osobu bezúhonnou či naopak osobu mající kriminální minulost apod. (zdůrazněno zdejším soudem), jakož i naplněním veškerých dalších kritérií, s nimiž pracuje soudní judikatura ve věcech odškodňování nemajetkové újmy způsobené porušením osobnostních práv (srov. § 13 odst. 2 obč. zák. „pokud by se nejevilo postačujícím zadosťučnění podle odstavce 1 zejména proto, že byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby nebo její vážnost ve společnosti, má fyzická osoba též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích“). Jak ze shora provedené citace zřejmé, Ústavní soud konstruoval v případě zahájení a vedení trestního stíhání v uvedeném rozhodnutí vyvratitelnou domněnku vzniku nemajetkové újmy zcela shodně jako u nepřiměřeně dlouhého řízení. Podobně v nálezu ze dne 28. 8. 2007, sp. zn. IV. ÚS 642/05, Ústavní soud konstatoval: „Každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je záteží pro každého obviněného (náleží sp. zn. I. ÚS 554/04, in Ústavní soud ČR: Sbírnka nálezů a usnesení, sv. 36, náleží č. 67, str. 717). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jedinec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem. V nálezu sp. zn. IV. ÚS 428/05 Ústavní soud vyšel z přesvědčení, že samotné trestní stíhání je způsobilé vyvolat dokonce vznik nemateriální újmy.“ I z tohoto pohledu je třeba to, jakým způsobem žalobkyně tvrzenou nemajetkovou újmu prokázala, hodnotit.
42. Na základě všech těchto výše uvedených skutečností odvolací soud shodně se soudem I. stupně uzavírá, že omluva se v daném případě nejví jako přiměřené odškodnění nemajetkové újmy ve smyslu § 31a odst. 2 OdpŠk, když je nutno zohlednit především dopad nezákonného rozhodnutí do života žalobkyně, délku trestního stíhání a to, že trestní stíhání neskončilo ve fázi přípravného řízení trestního, ale bylo ukončeno až pravomocným rozsudkem po proběhlém hlavním líčení, výsledně až v řízení odvolacím. Nelze přehlédnout ani závažnost trestné činnosti, pro kterou byla žalobkyně stíhána, když byla ohrožena v případě trestného činu týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1 a 2 písm. d) zák. č. 40/2009 Sb. (dále jen trestní zákoník, pozn. odvolacího soudu) trestní sazbou v rozmezí 2 až 8 let, v případě trestného činu útisku podle § 177 odst. 1 a 3 písm. a) trestního zákoníku trestní sazbou v rozmezí 1 rok až 5 let.
43. Odvolací soud nesdílí argumentaci žalobkyně v tom, že za adekvátní odškodnění nemajetkové újmy lze považovat částku 3 000 000 Kč. Takovéto odškodnění se zcela vymyká rozsahu nemajetkové újmy, která žalobkyni vznikla, a zásadně převyšuje i částky, které z tohoto titulu soudy přiznávají v případě odškodnění nemajetkové újmy vzniklé za nejzávažnější zločiny tehdy, kdy by poškozený trest zcela nebo alespoň zčásti vykonal. V tomto případě žalobkyně byla obžaloby výsledně

zproštěna, a byť část trestního stíhání probíhala vazebně, tak za nemajetkovou újmu vzniklou v souvislosti s jejím výkonem již byla odškodněna částkou 138 000 Kč.

44. Za přiměřené odškodnění, které odpovídá všem shora citovaným kritériím, považuje odvolací soud sumu ve výši 80 000 Kč, což odpovídá zhruba částce 1 860 Kč/měsíc trvání trestního stíhání žalobkyně, když újma jí po dobu celého trestního řízení v délce 43 měsíců vznikala kontinuálně a rovnoměrně, a to zejména s přihlédnutím k tomu, že žalobkyně byla po celou dobu trestního stíhání ohrožena trestní sazbou od 2 do 8 let a ani jiné okolnosti ovlivňující vznik újmy se po tuto dobu zásadě neměnily. Matematický výpočet, který odvolací soud užil, tak jen slouží k lepšímu porovnání srovnávaných případů podle § 13 o. z., jak vyplývá z výše uvedeného. Soud I. stupně přiznal žalobkyni na odškodnění částku 50 000 Kč, zbývá tedy doplatit 30 000 Kč (k tomu srovnej též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2256/2011, dále R 67/2016). Odškodnění v této výši podle přesvědčení odvolacího soudu respektuje všechna zákonná kritéria uvedená v § 31a odst. 2 OdpŠk a též zásadu podobnosti s jinými případy ve smyslu § 13 o. z. Snížení odškodnění přiznané žalobkyni předchozím rozsudkem odvolacího soudu ze dne 9. 12. 2020 o 6 000 Kč odvolací soud odůvodňuje především tím, že s ohledem na částečně odlišné právní posouzení při vázanosti právním názorem vyjádřeným dovolacím soudem v jeho zrušujícím rozsudku již nezohlednil ve prospěch žalobkyně medializaci jejího případu.
45. Prvostupňový soud žalobkyni nepřiznal požadovaný úrok z prodlení s odůvodněním, že žalobkyně sice svůj nárok uplatnila předběžně u žalovaného, avšak žalovaný se nemohl dostat do prodlení, neboť svůj nárok nedoložila a neprokázala. S takovýmto hodnocením se odvolací soud neztotožňuje. Z hlediska určení počátku prodlení podle § 1970 o. z. je relevantní pouze to, že žalobkyně svůj nárok požadavek na náhradu majetkové a nemajetkové újmy u žalovaného před podáním žaloby řádně uplatnila podle § 14 OdpŠk dne 1. 3. 2017. Prodlení tak nastalo po uplynutí šestiměsíční lhůty stanovené v § 15 odst. 1 OdpŠk, tedy žalovaný je v prodlení od 2. 9. 2017.
46. Právní posouzení věci tak, jak jej soud I. stupně učinil, tak je částečně nesprávné, což zakládá odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. Protože skutkový stav zjištěný soudem I. stupně a doplněný v odvolacím řízení podle § 213 odst. 4 o. s. ř. jinak umožňuje učinit správné právní posouzení, odvolací soud postupem podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. napadený rozsudek ve výroku II. změnil tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 30 000 Kč s úrokem z prodlení 8,05 % ročně z částky 80 000 Kč od 2. 9. 2017 do zaplacení, jinak ho v tomto výroku ohledně zbývajících částky 6 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 6 000 Kč od 2. 9. 2017 do zaplacení potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný. K tomu pro srozumitelnost odvolací soud dodává, že ohledně zamítavé částky 2 914 000 Kč s příslušenstvím z této částky zůstal potvrzující rozsudek odvolacího soudu ze dne 9. 12. 2020 v tomto rozsahu nedotčen.
47. S ohledem na částečnou změnu prvostupňového rozsudku rozhodoval odvolací soud podle § 224 odst. 2 o. s. ř. o nákladech řízení před soudem I. stupně i soudem odvolacím a podle § 243g odst. 1 věta druhá o. s. ř. též o nákladech řízení dovolacím. Žalobkyně v řízení částečně uspěla a při stanovení poměru vzájemného úspěchu a neúspěchu obou účastníků soud I. stupně správně aplikoval zásady vyjádřené Nejvyšším soudem ČR v jeho usnesení ze dne 20. 12. 2016, sp. zn. 30 Cdo 1435/2015, když současně vycházel z toho, že předmětem sporu bylo více nároků a i částečný neúspěch žalobkyně v případě nároku na náhradu nemajetkové újmy lze považovat za úspěch v řízení ohledně tohoto nároku. Soud I. stupně správně určil, že žalobkyni přísluší náhrada nákladů řízení v rozsahu 60 % s ohledem na její částečný úspěch ve sporu podle § 142 odst. 2 o. s. ř. s přihlédnutím k procesnímu zavinění na zastavení řízení v rozsahu částky 499 908 Kč podle § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř., k němuž došlo usnesením soudu I. stupně za dne 1. 11. 2017 s ohledem na částečné zpětvzetí žaloby, kdy žalovaný v tomto rozsahu nárok žalobkyně mimosoudně po zahájení řízení uspokojil.

48. Náklady řízení žalobkyně sestávají z nákladů právního zastoupení. Předmětem řízení byla výsledně tarifní hodnota 675 010 Kč tak, jak ji určil soud I. stupně (396 407,50 + 28 314 Kč + 14 750 Kč + 3 x 50 000 Kč (nemajetková újma za a) výkon vazby, b) nesprávný úřední postup v podobě nepřiměřené délky řízení a c) náhrada nemajetkové újmy za trestní stíhání) + 85 538,50 Kč. Žalobkyně byla úspěšná v rozsahu částky 396 407,50 Kč, kterou jí na obhajněm žalovaný zaplatil mimosoudně, dále ohledně částky 28 314 Kč, které jí byly přiznány rozsudkem soudu I. stupně ze dne 15. 5. 2019, ohledně částky 14 750 Kč, které jí byly přiznány v předchozím odvolacím řízení + 2 x 50 000 Kč – nemajetková újma za vazbu a za nezákonné trestní stíhání, celkem 539 471,50 Kč z celkové sumy 675 010 Kč. Úspěch žalobkyně tak dosáhl 60 %. Soud I. stupně však při vyčíslení těchto nákladů řízení pochybil.
49. Náklady řízení za řízení před soudem I. stupně do vydání jeho prvního rozsudku sestávají z 3 úkonů právní služby po 11 020 Kč a 4 úkonů právní služby po 9 420 Kč (před částečným zpětvzetím žaloby a po jejím částečném zpětvzetí, kdy řízení bylo ohledně částky 499 908 Kč zastaveno), podle § 7 bod 6., § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 9 odst. 4 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), kdy při stanovení sazby odměny 11 020 Kč odvolací soud vycházel z tarifní hodnoty 675 010 Kč a při stanovení sazby odměny 9 420 Kč pak šlo o tarifní hodnotu 278 602 Kč, k tomu je třeba připočíst náhradu za 7 režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, náhradu za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby – 3 x 8 půlhodin po 100 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu za 3 jednání před soudem I. stupně a dále cestovné. Zde soud I. stupně pochybil, když cestovné přiznal žalobkyni pouze v rozsahu hromadné dopravy s odůvodněním, že žalobkyně nedoložila technický průkaz vozidla její zástupkyně. Tento však žalobkyně v řízení řádně doložila (č. l. 191 – 194 spisu) a stejně tak doložila i to, že její advokátka je plátkyní DPH. Cestovné za jízdu osobním automobilem k 3 jednáním před soudem I. stupně trasa Brno – Praha a zpět, celkem 412 km činí 2 557 Kč za 1 cestu tam a zpět, při průměrné spotřebě 6,27 litru motorové nafty na 100 km za 33,60 Kč za litr podle § 4 písm. c) vyhlášky č. 333/2018 Sb., při sazbě základní náhrady za použití silničního motorového vozidla za 1 km 4,10 Kč podle § 1 písm. b) citované vyhlášky, celkem 2 557 Kč za 1 jednání, za 3 jednání tak jde o částku 7 671 Kč, celkem náklady této části řízení činí **73 491 Kč**.
50. Náklady právního zastoupení za předchozí odvolací řízení sestávají ze 2 úkonů právní služby po 9 340 Kč při tarifní hodnotě 250 288 Kč podle § 7 bod 6., § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. g) a k) a § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu, dále 2 paušální náhrady po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby ve výši 800 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu + cestovné 2 557 Kč vypočtené stejně jako v případě cestovného k jednání před soudem I. stupně, celkem náklady této části řízení činí **22 637 Kč**.
51. Náklady právního zastoupení za řízení před soudem I. stupně po částečném zrušení jeho prvního rozsudku sestávají z 1 úkonu právní služby ve výši 3 100 Kč, když předmětem dalšího řízení byla již jen náhrada nemajetkové újmy ve výši 3 000 000 Kč podle § 7 bod 5., § 8 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. g) a § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu, náhrada za 1 režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu + náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby ve výši 800 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu + cestovné 2 551 Kč za jízdu týměž osobním automobilem, avšak stanovené podle vyhl. č. 358/2019 Sb., při sazbě základní náhrady za 1 km jízdy 4,20 Kč podle § 1 písm. b) této vyhlášky a ceně motorové nafty za 1 litr 31,80 Kč podle § 4 písm. c) této vyhlášky, celkem náklady této části řízení činí **6 751 Kč**.
52. Náklady tohoto odvolacího řízení do vydání rozsudku odvolacího soudu ze dne 9. 12. 2020 představují 2 úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7 bod 5., § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. g) a

k) a § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu, kdy předmětem odvolacího řízení byla rovněž částka 3 000 000 Kč z titulu náhrady nemajetkové újmy, náhrada za 2 režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby ve výši 800 Kč stanovená obdobně jako v předchozím případě + cestovné 2 551 Kč vypočtené rovněž podle shora citované vyhlášky č. 358/2019 Sb., tedy celkem náklady tohoto odvolacího řízení činí **10 151 Kč**.

53. V části odvolacího řízení po částečném zrušení rozsudku odvolacího soudu ze dne 9. 12. 2020 rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. 10. 2021 pak žalobkyni vznikly náklady řízení představující odměnu advokátky za jeden úkon právní služby ve výši 3 100 Kč podle § 7 bod. 5., § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. k) a § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu, náhradu za jeden režijní paušál 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem **3 400 Kč**. V řízení před soudem dovolacím žalobkyni žádné náklady řízení nevznikly.

54. Výsledné náklady řízení před soudy všech stupňů tak dosáhly částky **116 430 Kč** + náhrada za DPH 21 % podle § 137 odst. 1 a 3 písm. a) o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 a 2 o. s. ř. je **140 880 Kč**, z toho 60 % je **84 528 Kč v součtu celkem za všechna řízení**. Náklady řízení jsou splatné k rukám advokátky žalobkyně podle § 149 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 a 2 o. s. ř. v delší pariční lhůtě, kterou odvolací soud stanovil podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. za použití § 211 o. s. ř. s ohledem na známý úřední postup žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání do 2 měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 2. února 2022

Mgr. René Fischer v. r.
předseda senátu